

ออกเดินทาง

ในฤดูใบไม้ผลิ ปีค.ศ. ๑๙๑๕ ไร้ส ลูกสาว
คนเดียวของลอว์ราเขียนจดหมายถึงเธอ โดยใช้
เครื่องเขียนของหนังสือพิมพ์ที่เธอเป็นนักข่าวอยู่

เดอะบุลเลติน

ซานฟรานซิสโก แคลิฟ.

มิสซิสเอ. เจ. วัลเดอร์

รีดคักรีดจ์ฟาร์ม

แมนส์ฟีลด์ มิสซูรี

แม่เบสส์สุดที่รัก

หนูก็แค่ทนคิดถึงแม่อีกต่อไปไม่ไหวแล้วเท่านั้นเองจะ
แม่ต้องวางแผนเดินทางมาที่นี่ในเดือนกรกฎาคม หรือ
สิงหาคมเป็นอย่างช้าที่สุด แม่ต้องมาให้ได้นะจ๊ะ เพราะฉะนั้น
อย่าให้หนูได้ยินคำโต้แย้งอีกเลย หนูทราบดีว่าแม่รู้สึกอย่างไร
ที่เคยผิดหวังเมื่อก่อนหน้านี้ เพราะหนูเองก็รู้สึกแย่มากพอๆกัน
หรืออาจจะแย่กว่าด้วยซ้ำ เพราะหนูทั้งผิดหวังสำหรับตัวเอง
อย่างเหลือเกิน และผิดหวังแทนแม่เป็นสองเท่า ทั้งยังเจ็บปวด
อีกด้วยเนื่องจากหนูไม่สามารถจัดการให้ดีกว่านั้นได้ แต่คราวนี้
หนูค่อนข้างแน่ใจว่าจะจัดการได้ เว้นแต่จะเกิดภัยพิบัติร้ายแรง
อย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น เช่น สงคราม หรือแผ่นดินไหวอีกครั้ง
หรืออะไรอื่น ๆ

หนูคงพาแม่ออกเที่ยวตามแผนเดิมที่วางไว้ไม่ได้ เพราะ
ตอนนี้เรายังไม่มีเครื่องจักรกลนั้น (รถยนต์) และทั้งฮิลเลตต์

(สามีของโรส) กับหนูต้องทำงานกันทั้งคู่ แล้วเงินที่มีอยู่ก็ไม่มากนัก แต่ถึงอย่างไรเราก็จะมีเวลาสนุกสนานด้วยกันอย่างแน่นอน แม่จะได้ชมเมืองซานฟรานซิสโกและงานนิทรรศการ แล้วก็พบกับเพื่อนๆ ของหนู และเราจะไปเที่ยวเล่นด้วยกันได้ตลอดเวลาที่หนูไม่ต้องทำงาน หนูจัดการให้งานนี้ยืดหยุ่นได้ ทำให้ไม่ต้องอยู่ประจำในสำนักงานเป็นเวลา และแม่ก็ไปกับหนูได้ตอนหนูไปทำงานนอกสถานที่หลาย ๆ งาน - หนูจัดการให้แม่ขึ้นเครื่องบินได้^๑ ถ้าแม่ต้องการ และเราก็ไปรับประทานอาหารในร้านอาหารเล็กๆ ที่น่าสนใจได้ทุกแห่ง

หนูคำนวณไว้แล้วว่าในช่วงเดือนกรกฎาคมหนูคงส่งเงินค่าเดินทางไปให้แม่ได้ และระหว่างแม่อยู่ที่นั่น หรืออาจเลยไปถึงช่วงที่กลับบ้านแล้ว หนูก็จะให้เงินแม่ได้อีกอาทิตย์ละ ๕ เหรียญ เพื่อชดเชยส่วนที่ขาดหายไปเพราะการเดินทาง^๒ อย่างเช่นในเรื่องไก่ ฯลฯ หนูคิดว่ากว่าจะถึงตอนนั้นพวกลูกเจี๊ยบตัวเล็กๆ คงจะโตพอที่จะไม่ต้องดูแลมากแล้ว สตรอว์เบอร์รี่ก็หมดพอดี และความกดดันเรื่องงานก็คงไม่เลวร้ายนัก แม่จะได้พ้นจากช่วงที่อากาศร้อนมาก ๆ ด้วย

^๑ ถึงตอนนั้น โรสเคยเห็นฟ้าเหนืออ่าวซานฟรานซิสโกมาแล้ว โดยรัดตัวไว้กับปีกของเครื่องบินของลิงคอล์น บีซีบี ซึ่งเป็นบีซีบีคนเดียวกับที่เสียชีวิตไปในช่วงเปิดงานนิทรรศการปี ค.ศ. ๑๙๑๕ นั้นเอง เขาเป็นชาวอเมริกันคนแรกที่บินควงสว่าง หลังจากเขาเสียชีวิต ชายหนุ่มชื่ออาร์ต สมิธ ก็เข้าทำหน้าที่แทนในงานนิทรรศการ ภาพที่แทรกอยู่ในหนังสือเล่มนี้มีภาพของสมิธกำลังบินวนเป็นวงกลม พร้อมกับปล่อยควันออกมาเป็นทางเพื่อสร้างความตื่นเต้นให้ผู้ชมด้วย ขณะนั้นโรสเขียนบทความเรื่องราวชีวิตของสมิธให้ *บูลเลติน* โดยลงพิมพ์เป็นตอนๆ ก่อนจะนำมารวมเล่มเป็นหนังสือ ซึ่งหลงเหลือมาถึงปัจจุบันเพียงไม่กี่เล่ม เป็นที่เสาะหาของบรรดานักสะสม

^๒ เพื่อชดเชยเงินที่เสียไประหว่างล่องน้ำไม่ได้อยู่ที่บ้านนา

หนูคิดว่าการละทิ้งทุกอย่างสักระยะ มาพบปะพูดคุย กับกลุ่มคนที่ เป็นนักเขียน นักวาดภาพ หรือคนที่กำลังจะเป็น ศิลปิน จะทำให้แม่มีมุมมองใหม่ทั้งหมดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ โน่น และจะได้พบได้เห็นสิ่งใหม่ๆ มากมายสำหรับเก็บไว้เขียน เมื่อแม่กลับไปแล้ว ถ้าตลาดหนังสือพิมพ์ ไร่นาปิดลงไป ก็ยังมีตลาดอื่นอีกมากมายเปิดอยู่ หนูได้รับเชิญให้ส่งเรื่องไปที่ นิตยสารฉบับหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนก่อน หนูจะส่งต่องานนี้ให้แม่ก็ได้ ถึงอย่างไรหนูก็ไม่มีเวลาจะเขียนเอง อยู่แล้ว แม่จะเป็นเพียงนิตยสารเล็กๆ แต่ก็จะอาจจะจ่ายราว ๕๐ เหรียญต่อเรื่องเลยทีเดียว เมื่อแม่จัดการเรื่องต่างๆ ให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นได้แล้ว และงานในไร่นาไม่กินเวลาไปมากนัก แม่ก็จะว่างพอรับงานเช่นนั้นได้ และพอแม่ชำระหนี้เงินกู้ ไถ่ถอนที่ที่จำนอง พร้อมทั้งสร้างบ้านหลังสวยเสร็จเรียบร้อยแล้ว แม่กับพ่อก็จะผ่อนคลายลงได้บ้าง ปีหน้าอาจจะหยุดงานและไปท่องเที่ยวระยะสั้นๆ ด้วยกันที่ลุยเขียนาหรือที่อื่นๆ หนูเห็นว่าขอเพียงชำระหนี้หมดเท่านั้น แม่กับพ่อก็จะมีบ้านที่เลี้ยงตัวเองได้ และมีเงินพิเศษนิดหน่อย อย่างเช่นเงินก้อนที่ได้จากเอ็ปเปิ้ลหรือสตอร์วเบอร์รี่เข้ามาให้ใช้เล่นได้

อย่างไรก็ตาม โปรดวางแผนออกมาที่นี้ในเดือนกรกฎาคมหรือสิงหาคมจะดี และจัดการงานให้เข้าที่เข้าทางพอที่แม่จะทิ้งมาได้สักสามเดือน

แม่อย่าซื้อเสื้อผ้าใหม่จะดี เพราะเราซื้อของพวกนั้นได้ที่นี้ทุกอย่าง ยกเว้นชุดชั้นใน ส่วนชุดสูทและอะไรต่างๆ ที่นี้ราคาถูกพอๆกับที่โน่น และบางทีแบบอาจจะต่างกัน เราใช้เวลาแค่สองสามวันก็ซื้อของเหล่านี้จากร้านได้ครบ และเมื่อแม่

กลับไปบ้านแล้ว เครื่องแต่งตัวของแม่ทั้งหมดก็จะเป็นของใหม่ สำหรับคนทางโน้น แต่แม่ควรจะนำเสื้อผ้าอุ่นๆ มาด้วย เพราะอากาศที่นี่จะค่อนข้างเย็น แม่คงต้องสวมชุดสูทตลอดเวลา ยกเว้นตอนค่ำ และอาจจะเกือบตลอดเวลาเลยก็ได้เพราะเราไม่ได้แต่งตัวกันเป็นพิเศษในช่วงกลางคืน เว้นแต่โอกาสที่หาได้ยาก อย่างเช่นงานศพหรืออื่นๆ หนูมีช่างตัดเสื้อที่พิเศษมากอยู่คนหนึ่ง เธอสามารถทำงานตัดเย็บเป็นรูปเป็นร่างได้เร็วจนแม่ต้องประหลาดใจ เพราะฉะนั้นแม่ก็ไม่ต้องแก้ไขอะไรที่มีอยู่ แค่นำมาด้วยก็พอ หนูคิดว่าผ้าไหมสีกุหลาบของแม่น่าจะสวยขึ้นเมื่อเติมลูกไม้สีดำทับลงไปกับลูกบิดปะการังอีกนิดหน่อย ถ้าแม่จะซื้ออะไร ก็ซื้อรองเท้าและรองเท้าแตะจากเซียร์สโรบัตดีกว่า เพราะที่นี่แพงมากเหลือเกิน อย่าชนหมวกสำรองมานะจ๊ะ เพราะกว่าจะถึงเดือนกรกฎาคม ทุกคนที่นี่ก็จะสวมหมวกสำหรับฤดูใบไม้ร่วงกันหมดแล้ว และเราหาซื้อหมวกแบบนั้นได้ที่นี้ แม่แค่นำเพอร์กับชุดชั้นในอุ่นๆ และถุงมือกับรองเท้ามาก็พอ

หนูจะไม่พูดมากกว่าเราจะทำอะไรกันบ้าง เพราะอาจจะทำให้แม่ผิดหวังเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว แต่ก็พอจะบอกได้ว่าเราจะไปเที่ยวเล่นด้วยกันที่ไชน่าทาวน์บ้าง และแม่จะได้พบกับผู้คนที่หนูรู้จัก ได้ขึ้นเครื่องบิน พร้อมทั้งทำความคุ้นเคยกับซานฟรานซิสโกด้วย หนูดีใจที่แม่มาจากโอซาร์คส์ เพราะแถวนี้มีแต่เนินเขาเต็มไปหมด หมอกจะลงหนา ลมพัดจัด ฝุ่นละอองฟุ้งเป็นสีเทา และแม่ก็จะไม่ชอบซานฟรานซิสโกตอนแม่อยู่ที่นี้ แต่เมื่อจากไปแล้วแม่จะอยากกลับมาอีกเสมอ มันเป็นอย่างนั้นตลอดมา ถ้าแม่ชอบปลาหมึกยักษ์ แม่ก็จะได้รับประทาน

แน่นอน หนูให้สัญญาได้ในขั้นนั้นล่ะ

แม่คิดอย่างไรกับบทความเรื่องอาร์ต สมิธ จ๊ะ หนูว่า
ผลตอบรับดีพอใช้เลยที่เดียว อยากทราบว่าแม่คิดอย่างไร
เรื่อง“คำสารภาพของนายแพทย์”ด้วย สำหรับหนูรู้สึกว่าย่มาก
แต่กองบรรณาธิการ *บุลเลติน* ทุกคนบอกว่ายอดเยี่ยม ไม่
ทราบว่ามีใครชอบเรื่องนี้อีกบ้างไหม หนูอาจจะกลับไปอยู่
ในฝ่าย (กองบรรณาธิการหน้าสตรี) ของเบสซี่^๓ ในราวเดือน
มิถุนายนนี้ ซึ่งหนูก็ไม่ได้เก็งงอนอะไร ถือเป็นงานง่าย
ด้วยซ้ำ หนูจะเขียนบทความให้เธออีกเรื่อง แล้วก็ออกไป
เที่ยวเล่นได้ตลอดเวลา

ด้วยความรักอย่างสูง
ไรส์

^๓เบสซี่ บิทตี เป็นผู้พาไรส์เข้าสู่วงการหนังสือพิมพ์ ด้วยการสนับสนุนให้เธอ
เขียนบทความส่งไปที่ *บุลเลติน* ในฐานะนักเขียนอิสระ

ดังนั้นลอราจึงออกเดินทาง เธอแทบ
รอไม่ไหวที่จะเริ่มบรรยายถึงสิ่งที่เธอทำและ
พบเห็นให้แอลแมนโซ่สามีของเธอฟัง จดหมาย
ฉบับนี้เขียนขึ้นระหว่างหยุดแหวะครั้งแรกที่บ้าน
เพื่อนคนหนึ่งของเธอ ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของ
ลอราเพียงหกสิบไมล์

สปริงฟีลด์ มิสซูรี
คำวันเสาร์

๒๑ สิงหาคม ๑๙๑๕

แมนลี่ที่รัก

ตอนนี้ฉันกำลังพักผ่อนอยู่ที่ห้องของมาเบลเป็นเวลา
สองชั่วโมง ระหว่างที่เธอไปเสริมสวยให้ลูกค้ำกลุ่มหนึ่งตามบ้าน
ของพวกเขา จากนั้นเราจะไปปรับหมวกของฉันด้วยกัน ฉัน
เกือบจะ“แพ้ตั้งแต่ก่อนเริ่มต้น” เสียแล้ว เมื่อเช้า (ตอนออกจาก
แมนส์ฟีลด์) พวกเขาบอกว่ารถไฟจะมาถึงช้ากว่ากำหนดครึ่ง
ชั่วโมง ฉันจึงไปที่บ้านของครอบครัวยังส์ และมิสซิสซิปปีให้
ฉันดื่มกาแฟถ้วยหนึ่ง แต่เพียงแค่ออกไปก็มาถึง ฉันรีบ
วิ่งออกจากบ้านของยังส์ อ้อมขบวนรถไฟไปขึ้นรถได้ทัน แต่
รถไฟก็ต้องรออีกครู่หนึ่งระหว่างที่จอห์นชนกระเป๋าดูหนัง
ของฉันและห่อพัสดุจากสำนักงานมาให้

ฉันคงต้องเดินทางต่อไปโดยไม่มีแว่น ฉันไปรับการ
ตรวจจตามาเมื่อเช้า จักษุแพทย์บอกว่าต้องใช้เวลาสามหรือ
สี่วันจึงจะปรับแต่งแว่นให้เข้ากับตาของฉันได้ เขาบอก และ

ดูเหมือนจะพิสูจน์ด้วยเครื่องมือของเขาว่า ตาซ้ายของฉันทำงาน หนักอยู่ข้างเดียว และตาขวาค่อนข้างแย่ เขาอธิบายว่าตาซ้าย ของฉันนั้นปกติดีอย่างที่ควรจะเป็น เพียงแค่ตึงเครียดเพราะ ทำงานอยู่ข้างเดียว แต่ตาขวามองเห็นผิดเพี้ยนไปหมด เขา ย้ำว่าแว่นตาที่ฉันควรใส่นั้นต้องทำขึ้นเป็นพิเศษ และฉันควร จะใส่ไว้ตลอดเวลาเพื่อถนอมดวงตา แทนที่จะใส่เฉพาะเวลา อ่านหนังสือเท่านั้น และโอ ตายจริง เขาบอกด้วยว่าแว่นนี้ จะทำให้ฉันต้องเสียเงินถึง ๒๐ เหรียญ

ถ้า (นพ.) ฟุสึอยู่ในเมือง ฉันจะไปหาเขาและถามให้ รู้ว่าคนพวกนี้เชื่อถือได้หรือหลอกลวง แล้วฉันจะได้รู้ว่าควร ทำอย่างไรต่อไปดี ฉันบอกเขาว่าฉันรอแว่นไม่ได้ เพราะกำลัง จะไปแคลิฟอร์เนีย แต่ถ้าเขาเก็บผลการตรวจไว้ ฉันจะกลับมา จัดการเมื่อกลับมาแล้ว เขาบอกว่าจะทำเช่นนั้น และถ้าฉัน ทำอะไรให้ดีกว่านี้ไม่ได้ก็ให้เขียนจดหมายมาบอกเขา แล้วเขาจะ ส่งแว่นตาไปให้เมื่อฉันกลับถึงบ้าน

ฉันสงสัยจริงๆ ว่า เธอกับบิงค์ก็ (สุนัขของลอราและ แอลแมนโซ) เป็นอย่างไรบ้าง พื้นที่แถวนี้ถูกน้ำท่วมอย่างหนัก ในขณะที่ของเราไม่ได้โดนน้ำท่วมทั้งหมด แต่เธอไปดูสักหน่อย ก็ดี ว่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดหอมเสียหายไปบ้างหรือเปล่า

ดูแลตัวเองและอิงค์ก็ให้ดีนะจ๊ะ ฉันจะกลับมาถึงบ้าน ก่อนที่เธอจะรู้จักอยู่ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องมีฉัน มาเบิล กับฉันจะออกไปข้างนอกบ่ายวันนี้ แล้วเธอก็จะส่งฉันขึ้นรถไฟ ไปแคนซัสซิตีตอนสี่ทุ่มสี่สิบ

ด้วยรัก
เบลซี

แคนซัสซิตี

วันอาทิตย์ที่ ๒๒ สิงหาคม ๑๙๑๕

แมนลี่ที่รัก

ฉันขึ้นรถไฟมาได้อย่างหวุดหวิด รถไฟจากสปริงฟิลด์
ช้ากว่ากำหนดสองชั่วโมง ช้ายังเต็มไปด้วยผู้โดยสารที่พยายาม
เดินทางจากภาคใต้ไปเซนต์หลุยส์ และต้องผ่านมาทางแคนซัส
ซิตี รถไฟขบวนนี้มีตู้โดยสารสิบห้าตู้ มีหัวรถจักรสองหัว
ตลอดการเดินทาง ฉันต้องนั่งใกล้ชาวเซนต์หลุยส์เชื้อสาย
เยอรมันคนหนึ่งที่มีหมิ่นกลิ่นเบียร์ที่แรง และออกเสียงวิแทน
ตัวอักษรดับเบิลยู แต่เขาใจดีมากและแบ่งลูกพีชให้ฉันด้วย
แล้วตอนกลางคืนเมื่ออากาศเย็นลง เขาก็ปลุกฉัน ก่อนจะนำ
เสื้อโค้ตสำรองของเขาออกมาห่มให้ฉันเบาๆ เขาอายุมาก
ผมสีเทาทั้งศีรษะ และเป็นสุขภาพบุรุษสมบูรณ์แบบ ฉันคงจะ
ได้เจอแต่คนใจดีและคอยช่วยเหลือทุกอย่างที่ฉันต้องการ
เหมือนเช่นเคย หวังว่าเธอกับอิงค์ก็คงสบายดี

รักเธอทั้งสอง

เบลลี

เจ็ดโมงเช้าวันจันทร์

๒๓ สิงหาคม ๑๙๑๕

แมนลี่ที่รัก

เธอเขียนตอบฉันบ้างนะจ๊ะ พอไปถึงที่นั่นแล้วฉันจะ
ได้รู้ทันทีว่าทางโน้นเป็นอย่างไรบ้าง เธอจำที่อยู่ได้ไหมจ๊ะ:
มิลลิสซิลเลตต์ เลน ตามที่อยู่ของเดอะบุลเลตติน ซานฟราน-

ซิลโก แคลิฟอร์เนีย

เราน่าจะอยู่ในเดนเวอร์แล้ว แต่กลับอยู่ห่างตั้ง ๑๕๘ ไมล์ เข้าไปสี่ชั่วโมงสิบห้า นาที แต่ก็พยายามชดเชยเวลาอย่างดีที่สุด เมื่อคืนนี้มีน้ำท่วมทางยาว ๔๐๐ ฟุต กว้าง ๔๐ ฟุต และระหว่างที่ฉันหลับสนิทอยู่ทางฝั่งที่ปลอดภัย ใครบางคนก็รื้อนวยซ่อมแซมอย่างรวดเร็วเพื่อเราจะได้ข้ามไป พื้นที่แถวนี้ดูแปลกประหลาด เป็นเนินทรายใหญ่ มีหญ้าขึ้นเบาบางจนพื้นทรายโผล่ขึ้นมาให้เห็น มีหน้าผาทรายเลียบไปตามแม่น้ำเรียงรายด้วยหมูดันวิลโลว์และคอตต้อนวู้ด แต่ไม่มีต้นไม้ที่อยู่อื่นอีกเลย เห็นแต่เนินทรายเป็นคลื่นทอดไปทุกทิศทาง คงจะเป็นพื้นที่กว้างใหญ่สำหรับทำไร่ปศุสัตว์ บางครั้งบางครั้งอาจจะเห็นบ้าน โรงนา กังหัน และคอกสัตว์อยู่ใกล้ๆ ฉันมองเห็นฝูงม้าและวัวอยู่ไกลออกไป ในขณะที่พวกลูกวัวจะอยู่ใกล้โรงนามากกว่า ฉันนับลูกวัวเล็กๆ ได้ถึงห้าสิบตัวในหนึ่งฝูง ยังไม่รวมพวกตัวโตๆ

เมื่อวานนี้ทั้งวันมีผู้หญิงอื่นอยู่ในตู้รถไฟอีกเพียงคนเดียว และเธอก็สั่งให้จัดเตียงแล้วนอนอยู่ในนั้นตลอดเวลา นอกจากนี้ก็มีผู้ชายอยู่อีกสามคน ฉันถามหนึ่งในจำนวนนั้นว่ารู้หรือเปล่าว่าเราอยู่ที่ไหน แล้วเขาก็เลยคุยกันต่อ เขาเป็นคนเชื้อสายฝรั่งเศส มาจากบัลติมอร์ แมริแลนด์

ได้เห็นพุ่มเสจพังก์แควะเป็นครั้งแรกเมื่อเช้านี้ มันขึ้นเป็นกลุ่มเล็กๆ อยู่ทั่วทั้งทุ่งหญ้า

ฉันเพิ่งเห็นวัวมากมาย คงประมาณ ๒๐๐ ตัวอยู่ในทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์กว้างใหญ่ มีรั้วล้อมรอบ พื้นดินแถวนี้ช่างราบเรียบเหลือเกิน นักกฎหมายจากเนแบรสกาบอกว่า มัน

เป็นทุ่งราบที่งดงาม ทำให้ชายชราชาวฝรั่งเศสกับฉันต้องแอบยิ้มให้กัน เขาคิดว่าฉันเป็นทุ่งกว้างที่ใช้ประโยชน์ได้ดี แต่ไม่สะดวกเอาเสียเลย ฉันไม่ชอบนักกฎหมายคนนี้ ถึงแม้เขาจะจบจากฮาร์วาร์ดตามที่บอก เขาพูดจิบปากจิบคอและชอบทักท้วงเอาเอง จู่ๆ ก็ลงนั่งข้างฉันโดยที่ฉันไม่ได้เอ่ยปากเชิญฉันเลยทำซาเย็นใส และชายฝรั่งเศสของฉันก็ไม่สนใจเขา เพราะมัวหันไปคุยกับเด็กชายน่ารักคนหนึ่ง เรื่องการเดินทางจากเดนเวอร์ ชายฝรั่งเศสกำลังจะไปซานฟรานซิสโก แต่จะแวะที่เดนเวอร์ก่อน ในขณะที่ฉันเดินทางต่อไปเลย เขาเคยอยู่ในเบลเยียมตอนใกล้จะเกิดสงคราม และได้เห็นมหาวินาศแห่งนครแรมส์ที่พวกเยอรมนีทำลายไปนะ เธอจำได้ใช่ไหม ที่มีกระจกสีทรงกลมลายกลีบดอกไม้ที่มีชื่อเสียงซึ่งไม่อาจสร้างขึ้นมาใหม่ได้อีกแล้ว เขาอายุราว ๗๕ ปี บอกฉันว่ามีภรรยาเป็นชานิวออร์ลีนส์เชื้อสายฝรั่งเศส และเล่าเรื่องแม่ของเขาว่า เธอเคยโดยสารเรือเดินสมุทรจากนิวออร์ลีนส์ไปยุโรปหลายครั้งเมื่อสมัยที่เธอยังเป็นเด็ก

ภูเขาที่เห็นในขณะนี้มียอดเป็นหินไปหมด ดูน่าขันที่สุด ฉันถูกขัดจังหวะตรงนี้ โดย (ชายที่เคยเป็น) คาวบอยอยู่ในเนแบรสกาสมัยยังหนุ่ม แต่ปัจจุบันเป็นนักกฎหมาย และกำลังเดินทางไปที่ไร่ของเขาในหุบเขาสเนคริเวอร์ที่ไวโอมิง

ทิวทัศน์รอบข้างเริ่มราบเรียบลงไปอีก เราผ่านเนินเขา รูปร่างน่าขันสองสามลูก ตอนนี้อยู่ในโคโลราโดแล้ว ที่นี้มีที่ดินให้จับจองอยู่อาศัยทำไร่นา ส่วนที่จับจองกรรมสิทธิ์ไว้แล้ว ซื้อขายกันในราคาตั้งแต่ ๓๕๐ ถึง ๕๐๐ เหรียญต่อ ๓๒๐ เอเคอร์ ที่ดินสำหรับจับจองบริเวณนี้แบ่งเป็น

แปลงละ ๓๒๐ เอเคอร์ตามกฎหมายใหม่ แทนที่จะเป็น ๑๖๐ เอเคอร์อย่างเดิม จะทำไร่นาแบบไม่ใช้น้ำมาก หรือเลือกที่มีน้ำไหลผ่านก็ได้ เพราะมีทะเลสาบน้ำใต้ดินให้สูบน้ำมาใช้ พื้นที่ราบเรียบ ฉันทรงไปได้ไกลสุดสายตา เราคงไปถึงเดนเวอร์ราวๆเที่ยง และมีคนบอกว่าฉันจะ (ขึ้นรถไฟ) ออกจากที่นั่นได้ตอนบ่ายสามโมง แต่ตอนนี้ฉันพลาดรถไฟที่ตั้งใจจะขึ้นต่อไปเสียแล้ว ต้องหมუნนาปีกายย้อนกลับไปที่หนึ่งชั่วโมง เพราะเข้าสู่เขตเวลาฝั่งตะวันตกแล้ว

เดนเวอร์

เที่ยงวันจันทร์

ฉันพลาดรถไฟขบวนต่อที่เดนเวอร์ และตอนนี้ก็พักอยู่ในโรงแรมใกล้สถานี จะออกเดินทางต่อไปได้ตอนหนึ่งทุ่มถึงจะเสียดายที่ไม่ได้ชมทิวทัศน์ข้างทาง ฉันไม่อยากทำอย่างนั้น แต่ก็คิดว่าคงต้องไป หรือไม่ก็รอออกจากที่นี้ในเที่ยวแปดโมงเช้า แต่ฉันเหน็ดเหนื่อย อยากจะไปให้ถึงเสียที นอกจากนั้น ตั้งแต่ออกจากไอซาร์คส์มา ทิวทัศน์นอกหน้าต่างรถไฟก็น่าเกลียดไปเสียทั้งนั้น

ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าเธอกับอิงค์ก็เป็นอย่างไรบ้าง อยู่กันได้ดีไหม และมิสเตอร์นอลล์ (ลูกจ้างช่วยงาน) มาทำงานหรือเปล่า ฉันว่าความใจมากที่น้ำท่วมจนรถไฟเดินช้ากว่ากำหนด แต่คิดอีกที รอให้ปลอดภัยดีกว่าไปประสบอุบัติเหตุ

อ้อ คุณหมอฟุสันบอกว่าจะตัดแว่นให้ฉันในราคาระหว่างหนึ่งเหรียญ เป็นแว่นขยายสำหรับอ่านหนังสือระหว่างเดินทาง และเมื่อกลับมา เขาก็จะพาฉันไปพบจักษุแพทย์เพื่อหาทาง